

○ คำพิพากษา
(อุทธรณ์)

คดีหมายเลขดำที่ อ. ๑๓๕๓/๒๕๖๕
คดีหมายเลขแดงที่ อ. ๖๕๙ /๒๕๖๗

ในพระปรมาภิไธยพระมหากษัตริย์

ศาลปกครองสูงสุด

วันที่ ๒๗ เดือน มิถุนายน พุทธศักราช ๒๕๖๗

ระหว่าง

นายประกาศ สังข์วะระปริษา	ผู้ฟ้องคดี
เทศบาลนครนครสวรรค์ ที่ ๑ นายกเทศมนตรีนครสวรรค์ ที่ ๒ คณะกรรมการพิจารณาอุทธรณ์ในเขตเทศบาลและ เขตราชการส่วนท้องถิ่นอื่นในจังหวัดนครสวรรค์ ตามพระราชบัญญัติควบคุมอาคาร พ.ศ. ๒๕๒๒ ที่ ๓	ผู้ถูกฟ้องคดี

เรื่อง คดีพิพาทเกี่ยวกับการที่หน่วยงานทางปกครองหรือเจ้าหน้าที่ของรัฐออกคำสั่งโดยไม่ชอบด้วยกฎหมาย

ผู้ฟ้องคดีอุทธรณ์คำพิพากษาศาลปกครองนครสวรรค์ คดีหมายเลขดำที่ ๒๔/๒๕๖๔ หมายเลขแดงที่ ๘๙/๒๕๖๕

คดีนี้ผู้ฟ้องคดีฟ้องว่า ผู้ฟ้องคดีได้รับความเดือดร้อนหรือเสียหายจากกรณีผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ในฐานะเจ้าพนักงานท้องถิ่นได้อาศัยอำนาจตามมาตรา ๔๐ (๑) (๒) และ (๓) แห่งพระราชบัญญัติควบคุมอาคาร พ.ศ. ๒๕๒๒ ออกคำสั่งถึงผู้ฟ้องคดีในฐานะเจ้าของอาคารโครงเหล็ก ขนาด ๕ x ๑๑ เมตร จำนวน ๑ หลัง บริเวณบ้านเลขที่ ๖๐๗/๔๘ หมู่ที่ ๑๐ ตำบลนครสวรรค์ตก อำเภอเมืองนครสวรรค์ จังหวัดนครสวรรค์ จำนวน ๓ คำสั่ง ดังนี้ คำสั่งเลขที่ นว ๕๒๐๐๔/๔๖๐๕ ลงวันที่ ๒๒ สิงหาคม ๒๕๕๗ ให้ระงับการก่อสร้างอาคารโครงเหล็ก

/ดังกล่าว...

ดังกล่าว (แบบ ค.๓) เนื่องจากก่อสร้างอาคารโดยไม่ได้รับอนุญาตจากเจ้าพนักงานท้องถิ่น คำสั่งเลขที่ นว ๕๒๐๐๔/๔๖๐๖ ลงวันที่ ๒๒ สิงหาคม ๒๕๕๗ ห้ามใช้อาคารโครงเหล็กดังกล่าว (แบบ ค.๔) เนื่องจากก่อสร้างอาคารโดยไม่ได้รับอนุญาตจากเจ้าพนักงานท้องถิ่นและอาคารอาจเป็นภัยอันตรายต่อสุขภาพ ชีวิต ร่างกาย หรือทรัพย์สิน และคำสั่งเลขที่ นว ๕๒๐๐๔/๔๖๐๗ ลงวันที่ ๒๒ สิงหาคม ๒๕๕๗ ให้ยื่นคำขอรับใบอนุญาตก่อสร้างอาคารโครงเหล็กดังกล่าวภายใน ๓๐ วัน นับแต่วันที่ได้รับคำสั่ง (แบบ ค.๕) และผู้ฟ้องคดีได้ยื่นอุทธรณ์คำสั่งทั้งสามข้างต้นต่อผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ และผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ ได้วินิจฉัยยื่นตามคำสั่งของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ตามคำวินิจฉัยอุทธรณ์ที่ ๔/๒๕๕๘ ลงวันที่ ๒๘ กันยายน ๒๕๕๘ แต่ผู้ฟ้องคดีไม่เห็นด้วยกับคำวินิจฉัยอุทธรณ์ของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ จึงยื่นฟ้องต่อศาลปกครองพิษณุโลก ขอให้ศาลมีคำพิพากษาหรือคำสั่งเพิกถอนคำสั่งเลขที่ นว ๕๒๐๐๔/๔๖๐๕ คำสั่งเลขที่ นว ๕๒๐๐๔/๔๖๐๖ และคำสั่งเลขที่ นว ๕๒๐๐๔/๔๖๐๗ ทั้งสามคำสั่งลงวันที่ ๒๒ สิงหาคม ๒๕๕๗ ในคดีหมายเลขดำที่ ๒๘๐/๒๕๕๘ ซึ่งศาลปกครองพิษณุโลกได้มีคำพิพากษายกฟ้องในคดีหมายเลขแดงที่ ๑๔๕/๒๕๕๙ เมื่อวันที่ ๒๖ สิงหาคม ๒๕๕๙ หลังจากที่ศาลปกครองพิษณุโลกได้มีคำพิพากษายกฟ้องแล้ว ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ในฐานะเจ้าพนักงานท้องถิ่นได้ออกคำสั่งเลขที่ นว ๕๒๐๐๔/๓๒๐๗ ลงวันที่ ๖ สิงหาคม ๒๕๖๓ ให้ผู้ฟ้องคดีรื้อถอนอาคารโครงเหล็ก ขนาด ๕ x ๑๑ เมตร จำนวน ๑ หลัง ออกทั้งหมดภายใน ๓๐ วัน นับแต่วันที่ได้รับคำสั่ง (แบบ ค.๑๕) ต่อมา ผู้ฟ้องคดีได้มีหนังสือลงวันที่ ๘ กันยายน ๒๕๖๓ อุทธรณ์คำสั่งดังกล่าวต่อผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ และโยธาธิการและผังเมืองจังหวัดนครสวรรค์ ในฐานะกรรมการและเลขานุการของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ ได้มีหนังสือ ที่ นว ๐๐๒๒/๑๖๓ ลงวันที่ ๑ กุมภาพันธ์ ๒๕๖๔ แจ้งผู้ฟ้องคดีว่า ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ ได้วินิจฉัยยื่นตามคำสั่งเลขที่ นว ๕๒๐๐๔/๓๒๐๗ ลงวันที่ ๖ สิงหาคม ๒๕๖๓ ตามคำวินิจฉัยอุทธรณ์ที่ ๑/๒๕๖๔ ลงวันที่ ๒๗ มกราคม ๒๕๖๔ อาคารของผู้ฟ้องคดีดังกล่าว ผู้ฟ้องคดีได้ซื้อโครงเหล็กที่ก่อสร้างเป็นที่จอดรถยนต์มือสองมาจากนายสุนทร อิมสมบัติ ตั้งแต่ปี พ.ศ. ๒๕๕๔ โดยโครงสร้างเหล็กได้มีการปลูกสร้างในพื้นที่ดังกล่าวมาเป็นระยะเวลากว่า ๑๐ ปี โดยผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ได้ออกหมายเลขประจำบ้านให้เป็นบ้านเลขที่ ๓๐/๒๑ หมู่ที่ ๑๐ ตำบลนครสวรรค์ตก อำเภอเมืองนครสวรรค์ จังหวัดนครสวรรค์ ซึ่งเป็นการก่อสร้างมาก่อนที่ผู้ฟ้องคดีจะเข้าครอบครองดูแลและมีการออกเลขประจำบ้านไว้แล้ว ผู้ฟ้องคดีจึงเข้าใจและเห็นว่าการก่อสร้างอาคารดังกล่าวเป็นไปโดยชอบด้วยกฎหมายและมีเจ้าพนักงานท้องถิ่นรับทราบแล้ว อีกทั้งผู้ฟ้องคดีได้ปฏิบัติตามคำสั่งของเจ้าพนักงานท้องถิ่นที่ให้มีการส่งแบบการก่อสร้างที่มีวิศวกรรับรองอาคารที่ถูกต้องให้แก่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ แล้ว เพียงแต่เอกสารประกอบแบบเฉพาะส่วนของการให้ความยินยอมของเจ้าของที่ดินที่สร้างอาคารที่ยังมิได้ส่งมอบให้ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ให้สมบูรณ์เท่านั้น อาคารที่ผู้ฟ้องคดีครอบครองมีการก่อสร้างบนที่ดินของผู้มีชื่อมาก่อน แต่ภายหลังได้มีการกันแนวเขตทางหลวง

/ส่งผลให้...

ส่งผลให้อาคารเข้าไปอยู่ในเขตพื้นที่ทางหลวงที่กั้นแนวเขตเอาไว้ แต่มิได้ใช้งาน ซึ่งประชาชนสามารถเข้าใช้ประโยชน์ได้โดยได้รับอนุญาตจากกรมทางหลวง การขอความยินยอมประกอบแบบเพิ่มเติมจึงต้องขออนุญาตจากแขวงทางหลวงนครสวรรค์ที่ ๑ ผู้รับผิดชอบ ผู้ฟ้องคดีได้ยื่นขออนุญาตแล้ว แต่แขวงทางหลวงนครสวรรค์ที่ ๑ ยังไม่อนุญาต โดยที่การพิจารณามีคำสั่งดังกล่าวเป็นคำสั่งทางปกครอง ปัจจุบันผู้ฟ้องคดีมีคดีพิพาทอยู่ระหว่างการพิจารณาของศาลปกครองสูงสุด จึงยังไม่เป็นที่ยุติว่าผู้ฟ้องคดีจะได้รับอนุญาตหรือไม่ นอกจากนี้ อาคารดังกล่าวมีวิศวกรผู้ควบคุมได้รับรองแบบและความมั่นคงแข็งแรงไว้ครบถ้วนแล้ว จึงมิได้มีลักษณะที่อาจจะก่อให้เกิดอันตรายแต่อย่างใด การที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ มีคำสั่งให้ผู้ฟ้องคดีรื้อถอนอาคารจึงเกิดจากการที่ผู้ฟ้องคดีมิได้ส่งเอกสารประกอบให้ครบถ้วนเท่านั้น ซึ่งเอกสารดังกล่าวยังต้องรอให้เป็นที่ยุติจากการพิจารณาของศาลปกครองสูงสุดและส่วนราชการที่เกี่ยวข้องต่างๆ ที่จะนำไปสู่การรับรองการใช้ที่ดินที่สมบูรณ์ ซึ่งสามารถนำมาประกอบเป็นเอกสารการขออนุญาตให้ครบถ้วนได้ต่อไป การที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ และผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ มีคำสั่งให้รื้อถอนอาคารจึงไม่ชอบด้วยกฎหมาย จึงนำคดีมาฟ้องต่อศาลปกครองชั้นต้น

ขอให้ศาลมีคำพิพากษาหรือคำสั่ง ดังนี้

๑. เพิกถอนคำสั่งเลขที่ นว ๕๒๐๐๔/๔๖๐๕ ลงวันที่ ๒๒ สิงหาคม ๒๕๕๗
 ๒. เพิกถอนคำสั่งเลขที่ นว ๕๒๐๐๔/๔๖๐๖ ลงวันที่ ๒๒ สิงหาคม ๒๕๕๗
 ๓. เพิกถอนคำสั่งเลขที่ นว ๕๒๐๐๔/๔๖๐๗ ลงวันที่ ๒๒ สิงหาคม ๒๕๕๗
 ๔. เพิกถอนคำสั่งเลขที่ นว ๕๒๐๐๔/๓๒๐๗ ลงวันที่ ๖ สิงหาคม ๒๕๖๓
 ๕. เพิกถอนคำวินิจฉัยอุทธรณ์ที่ ๑/๒๕๖๔ ลงวันที่ ๒๗ มกราคม ๒๕๖๔
 ๖. ทุเลาการบังคับตามคำสั่งทางปกครองตามข้อ ๔ และคุ้มครองทรัพย์สินที่พิพาท (อาคารโครงเหล็ก ขนาด ๕ x ๑๑ เมตร จำนวน ๑ หลัง) จนกว่าศาลจะมีคำพิพากษาถึงที่สุด
- ศาลปกครองชั้นต้นมีคำสั่งลงวันที่ ๖ พฤษภาคม ๒๕๖๔ ไม่รับคำฟ้องในส่วนที่ขอให้ศาลมีคำพิพากษาหรือคำสั่งให้เพิกถอนคำสั่งเลขที่ นว ๕๒๐๐๔/๔๖๐๕ คำสั่งเลขที่ นว ๕๒๐๐๔/๔๖๐๖ และคำสั่งเลขที่ นว ๕๒๐๐๔/๔๖๐๗ ทั้งสามคำสั่งลงวันที่ ๒๒ สิงหาคม ๒๕๕๗ ไว้พิจารณา เนื่องจากผู้ฟ้องคดียื่นฟ้องผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ต่อศาลปกครองพิชณูโลก และมีคำขอให้เพิกถอนคำสั่งของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ทั้งสามคำสั่งดังกล่าว ซึ่งศาลปกครองพิชณูโลกได้มีคำวินิจฉัยถึงที่สุดแล้ว ในคดีหมายเลขแดงที่ ๑๔๕/๒๕๕๙ เนื่องจากคู่กรณีไม่ได้ยื่นอุทธรณ์คำพิพากษา จึงเป็นกรณีที่คู่กรณีเดียวกันฟ้องกันอีกในประเด็นที่ได้วินิจฉัยโดยอาศัยเหตุอย่างเดียวกันในคดีที่ศาลได้มีคำพิพากษาหรือคำสั่งชี้ขาดคดีถึงที่สุดแล้ว ซึ่งต้องห้ามตามข้อ ๙๗ แห่งระเบียบของที่ประชุมใหญ่ตุลาการในศาลปกครองสูงสุด ว่าด้วยวิธีพิจารณาคดีปกครอง

พ.ศ. ๒๕๔๓ และมีคำสั่งลงวันที่ ๒๕ พฤษภาคม ๒๕๖๔ ไม่รับคำขอรุณโทษการบังคับตามคำสั่งทางปกครองของผู้ฟ้องคดีไว้พิจารณา

ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ และผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ให้การว่า มูลคดีเรื่องนี้เกิดขึ้นเนื่องจากผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ โดยนายตรวจเขตได้ตรวจสอบพบการก่อสร้างอาคารโดยไม่ได้รับอนุญาต รายผู้ฟ้องคดีก่อสร้างอาคารโครงเหล็ก ขนาด ๕ x ๑๑ เมตร บริเวณเขตทางหลวงหมายเลข ๑๑๗ หมู่ที่ ๑๐ ตำบลนครสวรรค์ตก อำเภอเมืองนครสวรรค์ จังหวัดนครสวรรค์ จึงได้ดำเนินการออกคำสั่งตามพระราชบัญญัติควบคุมอาคาร พ.ศ. ๒๕๒๒ ดังนี้ คำสั่งเลขที่ นว ๕๒๐๐๔/๔๖๐๕ ลงวันที่ ๒๒ สิงหาคม ๒๕๕๗ ให้ระงับการก่อสร้าง (แบบ ค.๓) คำสั่งเลขที่ นว ๕๒๐๐๔/๔๖๐๖ ลงวันที่ ๒๒ สิงหาคม ๒๕๕๗ ห้ามใช้อาคาร (แบบ ค.๔) และคำสั่งเลขที่ นว ๕๒๐๐๔/๔๖๐๗ ลงวันที่ ๒๒ สิงหาคม ๒๕๕๗ ให้ยื่นคำขอรับใบอนุญาต (แบบ ค.๙) หลังจากที่ผู้ฟ้องคดีได้รับแจ้งคำสั่งดังกล่าวแล้วได้ยื่นอุทธรณ์ต่อผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ และยื่นฟ้องคดีต่อศาลปกครองพิษณุโลก เป็นคดีหมายเลขดำที่ ๒๘๐/๒๕๕๘ ซึ่งต่อมาศาลปกครองพิษณุโลกได้พิพากษายกฟ้องของผู้ฟ้องคดีในคดีหมายเลขแดงที่ ๑๔๕/๒๕๕๘ และผู้ฟ้องคดีมิได้ยื่นอุทธรณ์ต่อศาลปกครองสูงสุด ต่อมา ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ได้พิจารณามีคำสั่งเลขที่ นว ๕๒๐๐๔/๓๒๐๗ ลงวันที่ ๖ สิงหาคม ๒๕๖๓ ให้ผู้ฟ้องคดีรื้อถอนอาคารออกทั้งหมด (แบบ ค.๑๕) ผู้ฟ้องคดีจึงมีหนังสืออุทธรณ์คำสั่งดังกล่าวโดยกล่าวอ้างว่า ผู้ฟ้องคดีได้ซื้อโครงเหล็กที่พิพาทมาจากนายสุนทร อัมสมบัติ ตั้งแต่ปี พ.ศ. ๒๕๕๔ โดยโครงเหล็กได้มีการปลูกสร้างในพื้นที่มาเป็นระยะเวลากว่า ๑๐ ปี ก่อนที่ผู้ฟ้องคดีจะเข้ามาครอบครองดูแลและมีการออกเลขประจำบ้านไว้แล้ว ผู้ฟ้องคดีได้ปฏิบัติตามคำสั่งของเจ้าพนักงานท้องถิ่นที่ให้ส่งแบบก่อสร้างที่มีวิศวกรรับรองอาคารที่ถูกต้องต่อผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ แล้ว เพียงแต่เอกสารประกอบแบบเฉพาะส่วนของการให้ความยินยอมของเจ้าของที่ดินที่สร้างอาคาร ยังมีได้ส่งมอบให้แก่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ อย่างสมบูรณ์เท่านั้น ซึ่งผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ได้มีหนังสือ ที่ นว ๕๒๐๐๔/๔๐๑๖ ลงวันที่ ๒๔ กันยายน ๒๕๖๓ ส่งอุทธรณ์ของผู้ฟ้องคดีให้ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ พิจารณา หลังจากนั้น ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ ได้วินิจฉัยยืนตามคำสั่งของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ เลขที่ นว ๕๒๐๐๔/๓๒๐๗ ลงวันที่ ๖ สิงหาคม ๒๕๖๓ ที่ให้ผู้ฟ้องคดีรื้อถอนอาคารที่พิพาทตามคำวินิจฉัยอุทธรณ์ที่ ๑/๒๕๖๔ ลงวันที่ ๒๗ มกราคม ๒๕๖๔ และได้มีหนังสือ ที่ นว ๐๐๒๒/๑๖๒ ลงวันที่ ๑ กุมภาพันธ์ ๒๕๖๔ แจ้งให้ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ทราบเพื่อดำเนินการต่อไป และเนื่องจากพระราชบัญญัติควบคุมอาคาร พ.ศ. ๒๕๒๒ เป็นกฎหมายพิเศษมีวัตถุประสงค์ให้อำนาจเจ้าพนักงานท้องถิ่นที่จะคุ้มครองประโยชน์และความปลอดภัยของประชาชนเป็นสำคัญ การก่อสร้างต่อเติมโดยไม่ได้รับอนุญาตหรือผิดไปจากแบบที่ได้รับอนุญาตเป็นความผิดตามกฎหมายดังกล่าว แม้ว่าจะระยะเวลาจะผ่านมากกว่าสิบปีแล้วก็ตาม เจ้าพนักงานท้องถิ่นก็ยังคงมีอำนาจออกคำสั่งให้ดำเนินการกับอาคารที่ฝ่าฝืนกฎหมายได้ อีกทั้งทะเบียนบ้านของผู้ฟ้องคดี

/เป็นทะเบียนบ้าน...

เป็นทะเบียนบ้านชั่วคราว และได้ระบุลักษณะของบ้านไว้ว่าเป็นบ้านไม้เดี่ยว ๑ ชั้น ซึ่งผู้ฟ้องคดีได้ทำการตัดแปลงจากบ้านไม้เป็นอาคารโครงเหล็ก ซึ่งจำเป็นต้องได้รับอนุญาตจากเจ้าพนักงานท้องถิ่นก่อนดำเนินการ แม้ผู้ฟ้องคดีจะได้ส่งแบบก่อสร้างที่มีวิศวกรรับรองต่อผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ แล้ว แต่ยังคงขาดหนังสือการให้ความยินยอมของเจ้าของที่ดินที่ทำการก่อสร้างอาคาร จึงถือว่าผู้ฟ้องคดีดำเนินการไม่ครบถ้วนตามที่กำหนดในกฎกระทรวง ฉบับที่ ๑๐ (พ.ศ. ๒๕๒๘) ออกตามความในพระราชบัญญัติควบคุมอาคาร พ.ศ. ๒๕๒๒ ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ และผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ จึงไม่อาจพิจารณาอนุญาตให้ก่อสร้างอาคารได้ เมื่ออาคารของผู้ฟ้องคดีก่อสร้างโดยไม่ได้รับอนุญาตจากเจ้าพนักงานท้องถิ่น และไม่สามารถแสดงเอกสารสิทธิในที่ดินที่จะทำการปลูกสร้างอาคารตามที่กฎหมายกำหนด เจ้าพนักงานท้องถิ่นจึงมีอำนาจที่จะออกคำสั่งให้ผู้ฟ้องคดีรื้อถอนอาคารทั้งหมด นอกจากนี้ การที่ผู้ฟ้องคดียื่นฟ้องต่อศาลปกครองนครสวรรค์และอยู่ระหว่างการพิจารณาอุทธรณ์ของศาลปกครองสูงสุด เพื่อที่จะให้แขวงทางหลวงนครสวรรค์มีคำสั่งอนุญาตให้ผู้ฟ้องคดีใช้ที่ดินสำหรับก่อสร้างอาคารและยังไม่เป็นที่ยุตินั้น ไม่มีบทบัญญัติของกฎหมายใดระบุว่าเมื่อมีกรณีตามที่ผู้ฟ้องคดีกล่าวอ้าง เจ้าพนักงานท้องถิ่นจำเป็นต้องรอฟังผลในคดีอื่นก่อนจึงจะสามารถดำเนินการตามอำนาจหน้าที่ที่พระราชบัญญัติควบคุมอาคาร พ.ศ. ๒๕๒๒ ให้อำนาจไว้ การที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ และผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ มีคำสั่งเลขที่ นว ๕๒๐๐๔/๓๒๐๗ ลงวันที่ ๖ สิงหาคม ๒๕๖๓ ให้ผู้ฟ้องคดีรื้อถอนอาคาร จึงชอบด้วยกฎหมายแล้ว

ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ ให้การทำงานเดียวกันกับผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ และผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ และเพิ่มเติมว่า เมื่อฝ่ายเลขานุการของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ ได้ลงพื้นที่ตรวจสอบพบว่า อาคารพิพาทตั้งอยู่ในเขตทางหลวงแผ่นดินหมายเลข ๑๑๗ บริเวณ กม. ๐ + ๒๑๗.๘๐ - กม. ๐ + ๒๓๑.๘๐ ด้านซ้ายทาง ในพื้นที่อำเภอเมืองนครสวรรค์ จังหวัดนครสวรรค์ โดยพื้นที่ดังกล่าวมีการประกาศบังคับใช้ผังเมืองรวมเมืองนครสวรรค์ พ.ศ. ๒๕๕๔ กำหนดเป็นเขตพื้นที่สีแดง ให้เป็นที่ดินประเภทพาณิชยกรรมและที่อยู่อาศัยหนาแน่นมาก ซึ่งอาคารพิพาทมีลักษณะเป็นโครงเหล็กมีการเข้าใช้สอยประโยชน์โดยทำเป็นเต็นท์รถมือสอง จึงเป็นอาคารที่ต้องยื่นขอรับใบอนุญาตก่อสร้างจากเจ้าพนักงานท้องถิ่น อีกทั้งบริเวณที่ตั้งของอาคารที่พิพาทไม่มีเอกสารสิทธิที่ชี้ยื่นขอรับใบอนุญาตก่อสร้าง (แบบ อ.๑) จากเจ้าพนักงานท้องถิ่น การที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ อาศัยอำนาจตามมาตรา ๔๒ แห่งพระราชบัญญัติควบคุมอาคาร พ.ศ. ๒๕๒๒ ออกคำสั่งเลขที่ นว ๕๒๐๐๔/๓๒๐๗ ลงวันที่ ๖ สิงหาคม ๒๕๖๓ ให้ผู้ฟ้องคดีรื้อถอนอาคารโครงเหล็กที่พิพาท (แบบ ค.๑๕) จึงชอบด้วยกฎหมาย ดังนั้น คำวินิจฉัยอุทธรณ์ที่ ๑/๒๕๖๔ ลงวันที่ ๒๗ มกราคม ๒๕๖๔ ของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ จึงชอบด้วยกฎหมายแล้ว

ศาลปกครองชั้นต้นวินิจฉัยว่า ผู้ฟ้องคดีได้ชี้แจงต่อศาลว่าผู้ฟ้องคดีเคยยื่นฟ้องเรื่องเดียวกันนี้ต่อศาลปกครองพิษณุโลก ในคดีหมายเลขดำที่ ๒๘๐/๒๕๕๘ เมื่อวันที่ ๓๑

/ตุลาคม...

ตุลาคม ๒๕๕๘ โดยคดีดังกล่าวผู้ฟ้องคดีบรรยายฟ้องสรุปว่า ผู้ฟ้องคดีซึ่งเป็นผู้ครอบครองและใช้ประโยชน์อาคารโครงเหล็กขนาด ๕ x ๑๑ เมตร หลังคามุงกระเบื้อง จำนวน ๑ หลัง ซึ่งตั้งอยู่ในเขตทางหลวงแผ่นดินหมายเลข ๑๑๗ ในท้องที่หมู่ที่ ๑๐ ตำบลนครสวรรค์ตก อำเภอเมืองนครสวรรค์ จังหวัดนครสวรรค์ โดยได้ซื้อมาจากนายสุนทร อิ่มสมบัติ ตั้งแต่เมื่อวันที่ ๑๑ ธันวาคม ๒๕๕๔ ซึ่งเดิมอาคารดังกล่าวนายสุนทรได้ครอบครองและทำประโยชน์โดยใช้เป็นสถานที่ซื้อขายรถยนต์มือสองมาเป็นระยะเวลาานานกว่า ๑๐ ปีแล้ว ต่อมา ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ได้มีคำสั่งเลขที่ นว ๕๒๐๐๔/๔๖๐๕ ลงวันที่ ๒๒ สิงหาคม ๒๕๕๗ ให้ผู้ฟ้องคดีระงับการก่อสร้างอาคารโครงเหล็กจนกว่าจะได้รับใบอนุญาตจากเจ้าพนักงานท้องถิ่น คำสั่งเลขที่ นว ๕๒๐๐๔/๔๖๐๖ ลงวันที่ ๒๒ สิงหาคม ๒๕๕๗ ห้ามผู้ฟ้องคดีใช้อาคารหรือยินยอมให้บุคคลใดใช้อาคารโครงเหล็กดังกล่าว และคำสั่งเลขที่ นว ๕๒๐๐๔/๔๖๐๗ ลงวันที่ ๒๒ สิงหาคม ๒๕๕๗ ให้ผู้ฟ้องคดียื่นคำขอรับใบอนุญาตก่อสร้าง ดัดแปลง รื้อถอน หรือเคลื่อนย้ายอาคารตามแบบ ข.๑/ข.๒ ต่อเจ้าพนักงานท้องถิ่น ผู้ฟ้องคดีได้ยื่นอุทธรณ์คำสั่งทั้งสามดังกล่าวต่อผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ โดยผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ ได้วินิจฉัยยืนยันตามคำสั่งของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ตามคำวินิจฉัยอุทธรณ์ที่ ๔/๒๕๕๘ ลงวันที่ ๒๘ กันยายน ๒๕๕๘ และได้แจ้งคำวินิจฉัยอุทธรณ์ให้ผู้ฟ้องคดีทราบแล้ว แต่ผู้ฟ้องคดีไม่เห็นด้วยกับคำวินิจฉัยอุทธรณ์ของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ จึงยื่นฟ้องต่อศาลปกครองพิษณุโลกเป็นคดีหมายเลขดำที่ ๒๘๐/๒๕๕๘ ขอให้ศาลพิพากษาให้เพิกถอนคำสั่งเลขที่ นว ๕๒๐๐๔/๔๖๐๕ คำสั่งเลขที่ นว ๕๒๐๐๔/๔๖๐๖ และคำสั่งเลขที่ นว ๕๒๐๐๔/๔๖๐๗ ลงวันที่ ๒๒ สิงหาคม ๒๕๕๗ ซึ่งศาลปกครองพิษณุโลกพิจารณาเห็นว่า คำสั่งทั้งสามดังกล่าวเป็นคำสั่งทางปกครองที่ชอบด้วยกฎหมาย และพิพากษายกฟ้อง ในคดีหมายเลขแดงที่ ๑๔๕/๒๕๕๙ เมื่อวันที่ ๒๖ สิงหาคม ๒๕๕๙ เมื่อพ้นระยะเวลาที่กำหนดไว้สำหรับการยื่นอุทธรณ์คำพิพากษา ไม่ปรากฏว่าผู้ฟ้องคดีหรือคู่กรณีใดยื่นอุทธรณ์คำพิพากษา คำพิพากษาในคดีดังกล่าวจึงเป็นอันถึงที่สุด เมื่อคำสั่งของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ เลขที่ นว ๕๒๐๐๔/๔๖๐๕ คำสั่งเลขที่ นว ๕๒๐๐๔/๔๖๐๖ และคำสั่งเลขที่ นว ๕๒๐๐๔/๔๖๐๗ ลงวันที่ ๒๒ สิงหาคม ๒๕๕๗ เป็นคำสั่งทางปกครอง จึงมีผลใช้ยันต่อผู้ฟ้องคดีตั้งแต่ขณะที่ได้รับแจ้งเป็นต้นไป และย่อมมีผลตราบเท่าที่ยังไม่มีการเพิกถอนหรือสิ้นผลลงโดยเงื่อนเวลาหรือโดยเหตุอื่น ตามมาตรา ๔๒ วรรคหนึ่ง และวรรคสอง แห่งพระราชบัญญัติวิธีปฏิบัติราชการทางปกครอง พ.ศ. ๒๕๓๙ เมื่อคำสั่งของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ดังกล่าวไม่ได้ถูกยกเลิกเพิกถอนหรือไม่ได้มีการสั่งให้ทุเลาการบังคับไว้ก่อนโดยเจ้าหน้าที่ผู้ทำคำสั่งนั่นเอง ผู้มีอำนาจพิจารณาคำอุทธรณ์ หรือผู้มีอำนาจพิจารณาวินิจฉัยความถูกต้องของคำสั่งทางปกครอง ตามมาตรา ๖๓/๒ แห่งพระราชบัญญัติดังกล่าว ผู้ฟ้องคดีจึงต้องปฏิบัติตามคำสั่งของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ข้างต้น เมื่อผู้ฟ้องคดีไม่ได้ปฏิบัติตามคำสั่งทั้งสามดังกล่าว ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ย่อมมีอำนาจตามมาตรา ๔๒ แห่งพระราชบัญญัติควบคุมอาคาร พ.ศ. ๒๕๒๒

/ที่จะสั่งให้...

ที่จะสั่งให้ผู้ฟ้องคดีหรือถอนสิ่งก่อสร้างนั้นทั้งหมดหรือบางส่วนภายในระยะเวลาที่กำหนด และแม้หลังจากที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ มีคำสั่งทั้งสามดังกล่าว ผู้ฟ้องคดีได้ส่งแบบการก่อสร้างที่มีวิศวกรรับรองอาคารที่ถูกต้องให้แก่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ แล้วก็ตาม แต่ผู้ฟ้องคดีก็ยังไม่ได้ส่งแบบการให้ความยินยอมของเจ้าของที่ดินที่ตั้งสิ่งก่อสร้างให้แก่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ซึ่งสิ่งก่อสร้างของผู้ฟ้องคดีดังกล่าวตั้งอยู่ในเขตทางหลวง และยังไม่ได้รับอนุญาตเป็นหนังสือจากผู้อำนวยการทางหลวง หรือผู้ซึ่งได้รับมอบหมายจากผู้อำนวยการทางหลวง ตามมาตรา ๔๗ วรรคหนึ่ง แห่งพระราชบัญญัติทางหลวง พ.ศ. ๒๕๓๕ อันเป็นกรณีที่ผู้ฟ้องคดียังไม่ได้ปฏิบัติให้ครบถ้วนถูกต้องตามคำสั่งของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ตามมาตรา ๔๑ แห่งพระราชบัญญัติควบคุมอาคาร พ.ศ. ๒๕๒๒ การที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ อาศัยอำนาจตามมาตรา ๔๒ แห่งพระราชบัญญัติดังกล่าว ออกคำสั่งเลขที่ นว ๕๒๐๐๔/๓๒๐๗ ลงวันที่ ๖ สิงหาคม ๒๕๖๓ ให้ผู้ฟ้องคดีหรือถอนอาคารที่พิพาททั้งหมดให้แล้วเสร็จภายใน ๓๐ วัน นับแต่วันที่ได้รับคำสั่ง และผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ มีคำวินิจฉัยอุทธรณ์ที่ ๑/๒๕๖๔ ลงวันที่ ๒๗ มกราคม ๒๕๖๔ ยกอุทธรณ์ของผู้ฟ้องคดี จึงเป็นการกระทำที่ชอบด้วยกฎหมาย ส่วนกรณีที่ผู้ฟ้องคดีอ้างว่า ผู้ฟ้องคดีได้ซื้อสิ่งก่อสร้างที่พิพาทมาจากบุคคลอื่นตั้งแต่ปี พ.ศ. ๒๕๕๔ โดยได้มีการก่อสร้างอยู่ในพื้นที่มาเป็นระยะเวลากว่า ๑๐ ปี นั้น เห็นว่า แม้ผู้ฟ้องคดีได้ซื้อสิ่งก่อสร้างมาจากบุคคลอื่นและสิ่งก่อสร้างที่พิพาทได้ก่อสร้างมาเป็นระยะเวลานานแล้ว แต่เมื่อสิ่งก่อสร้างมีลักษณะไม่ถูกต้องตามที่กฎหมายกำหนด ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ย่อมสามารถใช้อำนาจตามพระราชบัญญัติควบคุมอาคาร พ.ศ. ๒๕๒๒ ออกคำสั่งให้ผู้ฟ้องคดีดำเนินการให้ถูกต้องตามกฎหมายและระเบียบที่เกี่ยวข้องได้ สำหรับกรณีที่ผู้ฟ้องคดีอ้างว่า ผู้ฟ้องคดีได้ยื่นขออนุญาตใช้สถานที่ต่อแขวงทางหลวงนครสวรรค์ที่ ๑ แต่ไม่ได้รับอนุญาต ปัจจุบันเป็นข้อพิพาทอยู่ในการพิจารณาของศาลปกครองสูงสุด นั้น เห็นว่า แม้ข้อเท็จจริงจะรับฟังได้ตามที่ผู้ฟ้องคดีกล่าวอ้าง แต่กรณีดังกล่าวไม่ปรากฏว่ามีบทบัญญัติของกฎหมายใดที่กำหนดห้ามผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ในฐานะเจ้าพนักงานท้องถิ่นที่จะใช้อำนาจตามมาตรา ๔๒ แห่งพระราชบัญญัติควบคุมอาคาร พ.ศ. ๒๕๒๒ ช้อกล่าวอ้างของผู้ฟ้องคดีดังกล่าวฟังไม่ขึ้นเช่นกัน และพิพาทชายกฟ้อง

ผู้ฟ้องคดีอุทธรณ์ว่า ผู้ฟ้องคดีได้ซื้อโครงเหล็กที่ก่อสร้างเป็นที่จอดรถยนต์มือสองมาจากนายสุนทร อิมสมบัติ ตั้งแต่ปี พ.ศ. ๒๕๕๔ โดยโครงสร้างเหล็กได้มีการปลูกสร้างในพื้นที่ดังกล่าวมาเป็นระยะเวลากว่า ๑๐ ปี ซึ่งผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ได้ออกหมายเลขประจำบ้านให้เป็นบ้านเลขที่ ๓๐/๒๑ หมู่ที่ ๑๐ ตำบลนครสวรรค์ตก อำเภอเมืองนครสวรรค์ จังหวัดนครสวรรค์ โดยโครงเหล็กดังกล่าวได้มีการก่อสร้างมาก่อนที่ผู้ฟ้องคดีจะเข้าครอบครองและเป็นการก่อสร้างที่ชอบด้วยกฎหมายโดยเจ้าพนักงานท้องถิ่นได้รับทราบแล้ว เพียงแต่เอกสารประกอบแบบเฉพาะส่วนการให้ความยินยอมของเจ้าของที่ดินที่สร้างอาคารที่ยังมิได้ส่งมอบให้ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑

/ให้สมบูรณ์...

ให้สมบูรณ์เท่านั้น ซึ่งเอกสารดังกล่าวยังต้องรอให้เป็นที่ยุติจากการพิจารณาของศาลปกครองสูงสุด และส่วนราชการที่เกี่ยวข้อง ที่จะนำไปสู่การรับรองการใช้ที่ดินที่สมบูรณ์ในอันที่จะสามารถนำมาประกอบเป็นเอกสารการขออนุญาตให้ครบถ้วนได้ ทั้งนี้ ผู้ฟ้องคดียังสามารถแก้ไขและยื่นขออนุญาตใหม่ให้ถูกต้องตามแบบที่กำหนดไว้ได้ การที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ และผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ มีคำสั่งให้รื้อถอนอาคารจึงไม่ชอบด้วยกฎหมาย และเพื่อให้เป็นที่ยุติ หากมีคำสั่งหรือคำพิพากษาเป็นที่สุดจากศาลปกครองสูงสุด ผู้ฟ้องคดีจะปฏิบัติตามคำสั่งอย่างเคร่งครัด

ขอให้ศาลปกครองสูงสุดมีคำสั่งเพิกถอนตามคำขอท้ายคำฟ้องของผู้ฟ้องคดี

ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ และผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ แก้อุทธรณ์ว่า กรณีที่มีการก่อสร้างดัดแปลง รื้อถอน หรือเคลื่อนย้ายอาคารโดยฝ่าฝืนกฎหมาย ไม่ว่าจะการกระทำนั้นจะดำเนินการตั้งแต่เมื่อใด หากเจ้าพนักงานท้องถิ่นตรวจพบก็สามารถใช้อำนาจดำเนินการ ตามมาตรา ๔๐ แห่งพระราชบัญญัติควบคุมอาคาร พ.ศ. ๒๕๒๒ ได้ โดยมีคำสั่งให้เจ้าของหรือผู้ครอบครองอาคาร ผู้ควบคุมงาน ผู้ดำเนินการ ลูกจ้างหรือบริวารของบุคคลดังกล่าว ระเบียบการกระทำดังกล่าว มีคำสั่งห้ามมิให้บุคคลใดใช้หรือเข้าไปในส่วนใดๆ ของอาคารหรือบริเวณที่มีการกระทำดังกล่าว และจัดให้มีเครื่องหมายแสดงการห้ามนั้นไว้ในที่เปิดเผยและเห็นได้ง่าย ณ อาคารหรือบริเวณดังกล่าว และพิจารณามีคำสั่งตามมาตรา ๔๑ หรือมาตรา ๔๒ แล้วแต่กรณี ภายในสามสิบวัน นับตั้งแต่ได้มีคำสั่ง ซึ่งหลักกฎหมายดังกล่าวเป็นกฎหมายพิเศษ มีวัตถุประสงค์เพื่อเพิ่มประสิทธิภาพ ในด้านการควบคุมเกี่ยวกับความมั่นคงแข็งแรง ความปลอดภัย การป้องกันอัคคีภัย การสาธารณสุข การรักษาคุณภาพสิ่งแวดล้อม การผังเมือง การสถาปัตยกรรม และการอำนวยความสะดวกแก่ การจราจร จึงเป็นกรณีที่กฎหมายมีวัตถุประสงค์ให้อำนาจเจ้าพนักงานท้องถิ่นที่จะคุ้มครอง ประโยชน์ และความปลอดภัยของประชาชนเป็นสำคัญ การก่อสร้างต่อเติมโดยไม่ได้รับอนุญาต หรือผิดไปจากแบบที่ได้รับอนุญาตที่เป็นความผิดตามกฎหมายดังกล่าว แม้ว่าจะระยะเวลาจะผ่าน มากกว่าสิบปีแล้วก็ตาม เจ้าพนักงานท้องถิ่นก็ยังคงมีอำนาจออกคำสั่งให้ดำเนินการกับอาคาร ที่ฝ่าฝืนกฎหมายได้ ส่วนกรณีที่มีการออกหมายเลขประจำบ้านนั้น เป็นการพิจารณาตาม พระราชบัญญัติการทะเบียนราษฎร พ.ศ. ๒๕๓๔ มาตรา ๓๔ ที่บัญญัติให้ทุกบ้านมีเลขประจำบ้าน บ้านใดยังไม่มีเลขประจำบ้าน ให้เจ้าบ้านแจ้งต่อนายทะเบียนผู้รับแจ้งเพื่อขอเลขประจำบ้าน ภายในสิบห้าวันนับตั้งแต่วันสร้างบ้านเสร็จ เห็นได้ว่า เมื่อมีการก่อสร้างบ้านแล้วเสร็จ เจ้าบ้าน มีหน้าที่ที่จะต้องดำเนินการขอเลขที่บ้านต่อนายทะเบียนภายในสิบห้าวันนับตั้งแต่วันที่ก่อสร้างบ้านเสร็จ โดยการกำหนดเลขที่บ้านนั้นจำเป็นต้องปฏิบัติตามระเบียบสำนักทะเบียนกลาง ว่าด้วยการจัดทำ ทะเบียนราษฎร พ.ศ. ๒๕๓๕ ด้วย ซึ่งตามระเบียบดังกล่าว ข้อ ๒๐ กำหนดว่า บ้านที่ปลูกสร้าง ในที่สาธารณะ หรือโดยบุกรุกป่าสงวน หรือโดยมิได้รับอนุญาตตามกฎหมายว่าด้วยการควบคุม การก่อสร้างอาคารหรือตามกฎหมายอื่น ให้ถือเป็นบ้านที่จะต้องกำหนดบ้านเลขที่ให้ตาม

/ระเบียบนี้...

ระเบียบนี้ โดยการจัดทำทะเบียนบ้านให้ระบุคำว่า “ทะเบียนบ้านชั่วคราว” ในแบบพิมพ์ทะเบียนบ้าน เมื่อได้รับการแก้ไขให้ถูกต้องตามกฎหมายที่เกี่ยวข้องแล้ว ให้ขีดฆ่าคำว่า “ทะเบียนบ้านชั่วคราว” ออกไป กรณีนี้สำนักทะเบียนท้องถิ่นของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ได้ตรวจสอบพบว่า บ้านเลขที่ ๓๐/๒๑ ของผู้ฟ้องคดีได้ถูกกำหนดให้เป็นบ้านเลขที่ชั่วคราว อันสืบเนื่องมาจากการปลูกสร้างอาคาร โดยไม่ได้รับอนุญาตจากเจ้าพนักงานท้องถิ่น ระบุรายละเอียดลักษณะของบ้านว่า เป็นบ้านไม้เดียว ๑ ชั้น ต่อมา ผู้ฟ้องคดีได้ทำการตัดแปลงจากบ้านไม้เป็นอาคารโครงเหล็ก ซึ่งการตัดแปลงแก้ไขอาคารของผู้ฟ้องคดีดังกล่าวจำเป็นต้องได้รับอนุญาตจากเจ้าพนักงานท้องถิ่น เมื่อผู้ฟ้องคดีไม่ได้รับอนุญาตให้แก้ไขตัดแปลงอาคาร ก็ชอบที่เจ้าพนักงานท้องถิ่นจะออกคำสั่งให้ผู้ฟ้องคดีรื้อถอนอาคารได้ อันเป็นการดำเนินการโดยชอบด้วยมาตรา ๒๑ แห่งพระราชบัญญัติควบคุมอาคาร พ.ศ. ๒๕๒๒ แล้ว สำหรับการยื่นคำขออนุญาตก่อสร้าง ดัดแปลง หรือรื้อถอนอาคาร ผู้ฟ้องคดีต้องดำเนินการตามกฎหมายกระทรวง ฉบับที่ ๑๐ (พ.ศ. ๒๕๒๘) ออกตามความในพระราชบัญญัติควบคุมอาคาร พ.ศ. ๒๕๒๒ โดยยื่นคำขออนุญาตตามแบบ ข.๑ พร้อมด้วยเอกสารตามที่ระบุไว้ในแบบ ข.๑ ต่อเจ้าพนักงานท้องถิ่นเพื่อประกอบการพิจารณาอนุญาต หากตรวจสอบแล้วพบว่ามีการขอไม่ตรงตามแบบที่กำหนด ก็ชอบที่จะแจ้งให้ผู้ยื่นคำขอแก้ไขและยื่นใหม่ให้ถูกต้องตามแบบที่กำหนดไว้ เมื่อคดีนี้ผู้ฟ้องคดีได้ส่งแบบก่อสร้างที่มีวิศวกรรับรองต่อผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ แล้ว แต่ยังขาดหนังสือการให้ความยินยอมของเจ้าของที่ดินที่ทำการก่อสร้างอาคารให้แก่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ จึงถือว่าผู้ฟ้องคดียังดำเนินการไม่ครบถ้วนตามกฎหมายกระทรวงดังกล่าว ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ และผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ จึงไม่อาจพิจารณาอนุญาตให้ก่อสร้างอาคารได้ ดังนั้น เมื่ออาคารของผู้ฟ้องคดีก่อสร้างโดยไม่ได้รับอนุญาตจากเจ้าพนักงานท้องถิ่น และไม่สามารถแสดงเอกสารสิทธิในที่ดินที่จะทำการปลูกสร้างอาคารตามที่กฎหมายกำหนด เจ้าพนักงานท้องถิ่นจึงมีอำนาจสั่งให้ผู้ฟ้องคดีรื้อถอนอาคารทั้งหมดหรือบางส่วน ตามมาตรา ๔๒ แห่งพระราชบัญญัติควบคุมอาคาร พ.ศ. ๒๕๒๒ การที่ผู้ฟ้องคดีกล่าวอ้างว่า อาคารที่ผู้ฟ้องคดีครอบครองนั้น มีการก่อสร้างบนที่ดินของผู้มีชื่อมาก่อน แต่ภายหลังได้มีการกันแนวเขตทางหลวง ส่งผลให้อาคารเข้าไปอยู่ในเขตทางหลวงที่กันแนวเขตเอาไว้ แต่มิได้มีการใช้งาน ซึ่งประชาชนสามารถเข้าใช้ประโยชน์ได้โดยได้รับอนุญาตจากกรมทางหลวง การขอความยินยอมประกอบแบบเพิ่มเติมจึงต้องขออนุญาตจากแขวงทางหลวง นครสวรรค์ที่ ๑ ผู้รับผิดชอบ ซึ่งผู้ฟ้องคดีได้ขออนุญาตแล้ว แต่แขวงทางหลวงนครสวรรค์ที่ ๑ ยังไม่อนุญาต โดยการพิจารณานั้นเป็นคำสั่งทางปกครอง ปัจจุบันกรณีดังกล่าว ผู้ฟ้องคดีได้มีคดีพิพาทอยู่ระหว่างการพิจารณาของศาลปกครองสูงสุด ซึ่งยังไม่เป็นที่ยุติว่าแขวงทางหลวง นครสวรรค์ที่ ๑ จะอนุญาตให้ผู้ฟ้องคดีทำการก่อสร้างอาคารได้หรือไม่ เมื่อเหตุที่ผู้ฟ้องคดียกมากล่าวอ้างดังกล่าว หาได้มีหลักกฎหมายรองรับว่า หากข้อเท็จจริงเป็นตามที่ผู้ฟ้องคดีกล่าวอ้างแล้ว จะมีผลทำให้เจ้าพนักงานท้องถิ่นจำต้องรอฟังผลในคดีอื่นก่อนจึงจะสามารถ

/ดำเนินการ...

ดำเนินการตามอำนาจหน้าที่ตามที่พระราชบัญญัติควบคุมอาคาร พ.ศ. ๒๕๒๒ ได้ให้อำนาจไว้ จึงทำให้การก่อสร้างอาคารของผู้ฟ้องคดีเป็นการดำเนินการโดยชอบด้วยกฎหมายแต่อย่างใด ดังนั้น คำสั่งของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ที่สั่งให้ผู้ฟ้องคดีรื้อถอนอาคารพิพาทออกทั้งหมด จึงเป็นคำสั่งที่ชอบด้วยกฎหมาย ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ และผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ขอถือเอาคำพิพากษาของศาลปกครองชั้นต้นเป็นส่วนหนึ่งของคำแก้อุทธรณ์ด้วย ขอให้ศาลปกครองสูงสุดมีคำพิพากษายืนตามคำพิพากษาของศาลปกครองชั้นต้น

ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ แก้อุทธรณ์ว่า ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ เห็นพ้องด้วยกับคำพิพากษาศาลปกครองชั้นต้นทุกประการ และขอถือเอาคำพิพากษาของศาลปกครองชั้นต้นเป็นส่วนหนึ่งของคำแก้อุทธรณ์ด้วย คำอุทธรณ์ของผู้ฟ้องคดีเป็นการอุทธรณ์ในประเด็นเดิมตามที่เคยกล่าวอ้างในคำฟ้องและคำคัดค้านคำให้การ โดยไม่มีประเด็นอื่นเพิ่มเติมอีก ซึ่งผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ ได้เคยโต้แย้งในคำให้การและคำให้การเพิ่มเติมไว้ครบถ้วนและชัดเจนแล้ว อีกทั้งคำอุทธรณ์ของผู้ฟ้องคดีเป็นการโต้แย้งการรับฟังข้อเท็จจริงอันเป็นดุลพินิจในการรับฟังพยานหลักฐานของศาลปกครองชั้นต้น ซึ่งข้อเท็จจริงดังกล่าวรับฟังเป็นที่ยุติและถูกต้องแล้ว จึงไม่มีสาระอันควรรับไว้พิจารณาและไม่อาจแก้ไขเปลี่ยนแปลงข้อเท็จจริงตามคำวินิจฉัยของศาลปกครองชั้นต้นที่รับฟังได้อย่างถูกต้องและชัดเจน ขอให้ศาลปกครองสูงสุดมีคำพิพากษายกอุทธรณ์ของผู้ฟ้องคดี

คดีนี้ศาลปกครองสูงสุดไม่จัดให้มีการนั่งพิจารณาคดี คู่กรณีไม่ได้ยื่นคำแถลงเป็นหนังสือและไม่ได้แจ้งความประสงค์ให้ศาลจัดให้มีการนั่งพิจารณาคดี โดยได้รับฟังสรุปข้อเท็จจริงของตุลาการเจ้าของสำนวน และคำชี้แจงด้วยวาจาประกอบคำแถลงการณ์เป็นหนังสือของตุลาการผู้แถลงคดี

ศาลปกครองสูงสุดได้ตรวจพิจารณาพยานหลักฐานในคำฟ้อง คำให้การ คำคัดค้านคำให้การ คำให้การเพิ่มเติม คำอุทธรณ์ และคำแก้อุทธรณ์แล้ว

ข้อเท็จจริงรับฟังได้ว่า ผู้ฟ้องคดีเป็นเจ้าของอาคารโครงเหล็กขนาด ๕ x ๑๑ เมตร จำนวน ๑ หลัง บริเวณเลขที่ ๖๐๗/๔๘ หมู่ที่ ๑๐ ตำบลนครสวรรค์ตก อำเภอเมืองนครสวรรค์ จังหวัดนครสวรรค์ ตั้งอยู่ในเขตทางหลวงหมายเลข ๑๑๗ บริเวณ กม. ๐ + ๒๑๗.๘๐ - กม. ๐ + ๒๓๑.๘๐ ด้านซ้ายทาง โดยได้ใช้ซอยประโยชน์ทำเป็นเดินรถยนต์มือสอง ต่อมา นายตรวจเขตของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ได้ทำการตรวจสอบพบว่า การก่อสร้างอาคารดังกล่าวไม่ได้รับอนุญาตจากเจ้าพนักงานท้องถิ่น ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ในฐานะเจ้าพนักงานท้องถิ่นตามพระราชบัญญัติควบคุมอาคาร พ.ศ. ๒๕๒๒ จึงได้มีคำสั่งให้ผู้ฟ้องคดีดำเนินการ ดังนี้ คำสั่งเลขที่ นว ๕๒๐๐๔/๔๖๐๕ ลงวันที่ ๒๒ สิงหาคม ๒๕๕๗ ให้ผู้ฟ้องคดีระงับการก่อสร้างอาคารโครงเหล็กดังกล่าวจนกว่าจะได้รับใบอนุญาตจากเจ้าพนักงานท้องถิ่น (แบบ ค.๓) คำสั่งเลขที่ นว ๕๒๐๐๔/๔๖๐๖

/ลงวันที่...

ลงวันที่ ๒๒ สิงหาคม ๒๕๕๗ ห้ามผู้ฟ้องคดีใช้หรือยินยอมให้บุคคลใดใช้อาคารโครงเหล็กดังกล่าว (แบบ ค.๔) และคำสั่งเลขที่ นว ๕๒๐๐๔/๔๖๐๗ ลงวันที่ ๒๒ สิงหาคม ๒๕๕๗ ให้ผู้ฟ้องคดียื่นคำขอรับใบอนุญาตก่อสร้างอาคารโครงเหล็กดังกล่าวภายใน ๓๐ วัน นับแต่วันที่ได้รับคำสั่ง (แบบ ค.๙) แต่ผู้ฟ้องคดีไม่เห็นด้วยจึงได้มีหนังสือลงวันที่ ๒๔ กันยายน ๒๕๕๗ อุทธรณ์คำสั่งของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ทั้งสามคำสั่งดังกล่าวต่อผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ และผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ มีคำวินิจฉัยยืนยันตามคำสั่งของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ข้างต้น ตามคำวินิจฉัยอุทธรณ์ที่ ๔/๒๕๕๘ ลงวันที่ ๒๘ กันยายน ๒๕๕๘ ผู้ฟ้องคดีไม่เห็นด้วยกับคำวินิจฉัยอุทธรณ์ของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ ดังกล่าว จึงยื่นฟ้องต่อศาลปกครองพิษณุโลก ขอให้ศาลมีคำพิพากษาเพิกถอนคำสั่งเลขที่ นว ๕๒๐๐๔/๔๖๐๕ คำสั่งเลขที่ นว ๕๒๐๐๔/๔๖๐๖ และคำสั่งเลขที่ นว ๕๒๐๐๔/๔๖๐๗ ทั้งสามคำสั่งลงวันที่ ๒๒ สิงหาคม ๒๕๕๗ ในคดีหมายเลขดำที่ ๒๘๐/๒๕๕๘ ต่อมา ศาลปกครองพิษณุโลกพิจารณาแล้วเห็นว่า คำสั่งของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ทั้งสามคำสั่งดังกล่าวเป็นคำสั่งทางปกครองที่ชอบด้วยกฎหมายและพิพากษายกฟ้อง ในคดีหมายเลขแดงที่ ๑๔๕/๒๕๕๙ เมื่อวันที่ ๒๖ สิงหาคม ๒๕๕๙ และคู่กรณีมิได้ยื่นอุทธรณ์คำพิพากษาของศาลปกครองชั้นต้น ดังกล่าวต่อศาลปกครองสูงสุดภายในระยะเวลาตามที่กฎหมายกำหนด ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ จึงได้มีคำสั่งเลขที่ นว ๕๒๐๐๔/๓๒๐๗ ลงวันที่ ๖ สิงหาคม ๒๕๖๓ ให้ผู้ฟ้องคดีรื้อถอนอาคารโครงเหล็กดังกล่าวออกทั้งหมดภายใน ๓๐ วัน นับแต่วันที่ได้รับคำสั่ง (แบบ ค.๑๕) แต่ผู้ฟ้องคดีไม่เห็นด้วย จึงได้มีหนังสือลงวันที่ ๘ กันยายน ๒๕๖๓ อุทธรณ์คำสั่งของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ดังกล่าวต่อผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ โดยยื่นต่อผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ซึ่งผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ได้มีหนังสือส่งอุทธรณ์ของผู้ฟ้องคดีให้ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ พิจารณา จากนั้น ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ ได้มีคำวินิจฉัยยืนยันตามคำสั่งของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ตามคำวินิจฉัยอุทธรณ์ที่ ๑/๒๕๖๔ ลงวันที่ ๒๗ มกราคม ๒๕๖๔ และโยธาธิการและผังเมืองจังหวัดนครสวรรค์ในฐานะกรรมการและเลขานุการผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ ได้มีหนังสือ ที่ นว ๐๐๒๒/๑๖๓ ลงวันที่ ๑ กุมภาพันธ์ ๒๕๖๔ แจ้งคำวินิจฉัยอุทธรณ์ของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ ให้ผู้ฟ้องคดีทราบ ผู้ฟ้องคดีเห็นว่า คำสั่งของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ และคำวินิจฉัยอุทธรณ์ของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ ไม่ชอบด้วยกฎหมาย จึงนำคดีมาฟ้องต่อศาลปกครองชั้นต้น ขอให้ศาลมีคำพิพากษาเพิกถอนคำสั่งของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ เลขที่ นว ๕๒๐๐๔/๔๖๐๕ เลขที่ นว ๕๒๐๐๔/๔๖๐๖ และเลขที่ นว ๕๒๐๐๔/๔๖๐๗ ทั้งสามคำสั่งลงวันที่ ๒๒ สิงหาคม ๒๕๕๗ คำสั่งของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ เลขที่ นว ๕๒๐๐๔/๓๒๐๗ ลงวันที่ ๖ สิงหาคม ๒๕๖๓ และคำวินิจฉัยอุทธรณ์ของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ ตามคำวินิจฉัยอุทธรณ์ที่ ๑/๒๕๖๔ ลงวันที่ ๒๗ มกราคม ๒๕๖๔ พร้อมทั้งขอให้ศาลมีคำสั่งทุเลาการบังคับตามคำสั่งเลขที่ นว ๕๒๐๐๔/๓๒๐๗ ลงวันที่ ๖ สิงหาคม ๒๕๖๓ จนกว่าศาลจะมีคำพิพากษาถึงที่สุด ศาลปกครองชั้นต้นมีคำสั่งไม่รับคำฟ้องในส่วนที่ขอให้ศาลเพิกถอนคำสั่งเลขที่ นว ๕๒๐๐๔/๔๖๐๕ เลขที่ นว ๕๒๐๐๔/๔๖๐๖ และเลขที่

/นว ๕๒๐๐๔/๔๖๐๗...

นว ๕๒๐๐๔/๔๖๐๗ ทั้งสามคำสั่งลงวันที่ ๒๒ สิงหาคม ๒๕๕๗ ไว้พิจารณา เนื่องจากคดีที่ผู้ฟ้องคดี ยื่นฟ้องต่อศาลปกครองพิษณุโลก ขอให้ศาลมีคำพิพากษาเพิกถอนคำสั่งของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ทั้งสามคำสั่งดังกล่าว ศาลปกครองพิษณุโลกได้มีคำวินิจฉัยถึงที่สุดแล้วในคดีหมายเลขแดง ที่ ๑๔๕/๒๕๕๙ และมีคำสั่งไม่รับคำขอทุเลาการบังคับตามคำสั่งทางปกครองของผู้ฟ้องคดี ไว้พิจารณา ต่อมา ศาลปกครองชั้นต้นพิพากษายกฟ้อง ผู้ฟ้องคดีไม่เห็นฟ้องด้วย จึงยื่นอุทธรณ์ คำพิพากษาของศาลปกครองชั้นต้นต่อศาลปกครองสูงสุด

ศาลปกครองสูงสุดได้ตรวจพิจารณากฎหมาย ระเบียบ และข้อบังคับที่เกี่ยวข้อง ประกอบด้วยแล้ว

คดีมีประเด็นที่จะต้องวินิจฉัยตามอุทธรณ์ของผู้ฟ้องคดีว่า คำสั่งของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ตามคำสั่งเลขที่ นว ๕๒๐๐๔/๓๒๐๗ ลงวันที่ ๖ สิงหาคม ๒๕๖๓ ที่ให้ผู้ฟ้องคดีรื้อถอนอาคาร โครงเหล็กขนาด ๕ x ๑๑ เมตร จำนวน ๑ หลัง (แบบ ค.๑๕) และคำวินิจฉัยอุทธรณ์ของ ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ ที่ยืนตามคำสั่งของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ดังกล่าว ตามคำวินิจฉัยอุทธรณ์ที่ ๑/๒๕๖๔ ลงวันที่ ๒๗ มกราคม ๒๕๖๔ เป็นคำสั่งที่ชอบด้วยกฎหมายหรือไม่

โดยมีปัญหาที่ต้องวินิจฉัยก่อนว่า คำสั่งของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ตามคำสั่งเลขที่ นว ๕๒๐๐๔/๓๒๐๗ ลงวันที่ ๖ สิงหาคม ๒๕๖๓ ที่ให้ผู้ฟ้องคดีรื้อถอนอาคารโครงเหล็กขนาด ๕ x ๑๑ เมตร จำนวน ๑ หลัง (แบบ ค.๑๕) เป็นคำสั่งที่ชอบด้วยกฎหมายหรือไม่

พิเคราะห์แล้วเห็นว่า พระราชบัญญัติควบคุมอาคาร พ.ศ. ๒๕๒๒ มาตรา ๔ บัญญัติว่า “อาคาร” หมายความว่า ตึก บ้าน เรือน โรง ร้าน แพ คลังสินค้า สำนักงาน และสิ่งที่สร้างขึ้นอย่างอื่นซึ่งบุคคลอาจเข้าอยู่หรือเข้าใช้สอยได้... มาตรา ๒๑ บัญญัติว่า ผู้ใดจะก่อสร้าง ดัดแปลง หรือเคลื่อนย้ายอาคารต้องได้รับใบอนุญาตจากเจ้าพนักงานท้องถิ่น หรือแจ้งต่อเจ้าพนักงานท้องถิ่น และดำเนินการตามมาตรา ๓๙ ทวิ มาตรา ๔๐ บัญญัติว่า ในกรณีที่มีการก่อสร้าง ดัดแปลง รื้อถอน หรือเคลื่อนย้ายอาคารโดยฝ่าฝืนบทบัญญัติ แห่งพระราชบัญญัตินี้ กฎกระทรวง หรือข้อบัญญัติท้องถิ่นที่ออกตามพระราชบัญญัตินี้ หรือกฎหมายอื่นที่เกี่ยวข้อง ให้เจ้าพนักงานท้องถิ่นมีอำนาจดำเนินการดังนี้ (๑) มีคำสั่งให้ เจ้าของหรือผู้ครอบครองอาคาร ผู้ควบคุมงาน ผู้ดำเนินการ ลูกจ้าง หรือบริวารของบุคคลดังกล่าว ระงับการกระทำดังกล่าว (๒) มีคำสั่งห้ามมิให้บุคคลใดใช้หรือเข้าไปในส่วนใดๆ ของอาคาร หรือบริเวณที่มีการกระทำดังกล่าว และจัดให้มีเครื่องหมายแสดงการห้ามนั้นไว้ในที่เปิดเผยและ เห็นได้ง่าย ณ อาคารหรือบริเวณดังกล่าว และ (๓) พิจารณามีคำสั่งตามมาตรา ๔๑ หรือมาตรา ๔๒ แล้วแต่กรณี ภายในสามสิบวันนับแต่วันที่ได้มีคำสั่งตาม (๑) มาตรา ๔๑ บัญญัติว่า ถ้าการกระทำ ตามมาตรา ๔๐ เป็นกรณีที่สามารถแก้ไขเปลี่ยนแปลงให้ถูกต้องได้ ให้เจ้าพนักงานท้องถิ่น มีอำนาจสั่งให้เจ้าของอาคารยื่นคำขออนุญาต หรือดำเนินการแจ้งตามมาตรา ๓๙ ทวิ

/หรือดำเนินการ...

หรือดำเนินการแก้ไขเปลี่ยนแปลงให้ถูกต้องภายในระยะเวลาที่กำหนดแต่ต้องไม่น้อยกว่าสามสิบวัน ในกรณีที่มีเหตุอันสมควร เจ้าพนักงานท้องถิ่นจะขยายระยะเวลาดังกล่าวออกไปอีกก็ได้ และให้นำมาตรา ๒๗ มาใช้บังคับโดยอนุโลม และมาตรา ๔๒ บัญญัติว่า ถ้าการกระทำตามมาตรา ๔๐ เป็นกรณีที่ไม่สามารถแก้ไขเปลี่ยนแปลงให้ถูกต้องได้ หรือเจ้าของอาคารมิได้ปฏิบัติตามคำสั่งของเจ้าพนักงานท้องถิ่นตามมาตรา ๔๑ ให้เจ้าพนักงานท้องถิ่นมีอำนาจสั่งให้เจ้าของหรือผู้ครอบครองอาคาร ผู้ควบคุมงาน หรือผู้ดำเนินการรื้อถอนอาคารนั้นทั้งหมดหรือบางส่วนได้ภายในระยะเวลาที่กำหนดแต่ต้องไม่น้อยกว่าสามสิบวัน โดยให้ดำเนินการรื้อถอนตามหลักเกณฑ์ วิธีการ และเงื่อนไขที่กำหนดในกฎกระทรวงที่ออกตามมาตรา ๘ (๑๑) หรือข้อบัญญัติท้องถิ่นที่ออกตามมาตรา ๙ หรือมาตรา ๑๐

คดีนี้ข้อเท็จจริงปรากฏว่า ผู้ฟ้องคดีเป็นเจ้าของอาคารโครงเหล็กขนาด ๕ x ๑๑ เมตร จำนวน ๑ หลัง บริเวณเลขที่ ๖๐๗/๔๘ หมู่ที่ ๑๐ ตำบลนครสวรรค์ตก อำเภอเมืองนครสวรรค์ จังหวัดนครสวรรค์ ตั้งอยู่ในเขตทางหลวงหมายเลข ๑๑๗ บริเวณ กม. ๐ + ๒๑๗.๘๐ - กม. ๐ + ๒๓๑.๘๐ ด้านซ้ายทาง ซึ่งได้เข้าใช้สอยประโยชน์ทำเป็นเต็นท์รถยนต์มือสอง โดยผู้ฟ้องคดีได้กล่าวอ้างในคำฟ้องว่า ผู้ฟ้องคดีได้ซื้ออาคารโครงเหล็กดังกล่าวซึ่งปลูกสร้างมาเป็นระยะเวลากว่า ๑๐ ปี จากนายสุนทร อิมสมบัติ เมื่อปี พ.ศ. ๒๕๕๔ และผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ได้ออกหมายเลขประจำบ้านให้เป็นบ้านเลขที่ ๓๐/๒๑ หมู่ที่ ๑๐ ตำบลนครสวรรค์ตก อำเภอเมืองนครสวรรค์ จังหวัดนครสวรรค์ ซึ่งผู้ฟ้องคดีเข้าใจว่าการก่อสร้างอาคารดังกล่าวเป็นไปโดยชอบด้วยกฎหมายและมีเจ้าพนักงานท้องถิ่นรับทราบแล้ว ต่อมา นายตรวจเขตของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ได้ตรวจสอบพบว่า การก่อสร้างอาคารดังกล่าวไม่ได้รับใบอนุญาตจากเจ้าพนักงานท้องถิ่น อันเป็นการกระทำที่ฝ่าฝืนมาตรา ๒๑ แห่งพระราชบัญญัติควบคุมอาคาร พ.ศ. ๒๕๒๒ ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ในฐานะเจ้าพนักงานท้องถิ่น จึงใช้อำนาจตามมาตรา ๔๐ (๑) (๒) และ (๓) และมาตรา ๔๑ แห่งพระราชบัญญัติดังกล่าว มีคำสั่งให้ผู้ฟ้องคดีดำเนินการ ดังนี้ คำสั่งเลขที่ นว ๕๒๐๐๔/๔๖๐๕ ลงวันที่ ๒๒ สิงหาคม ๒๕๕๗ ให้ผู้ฟ้องคดีระงับการก่อสร้างอาคารโครงเหล็กดังกล่าวจนกว่าจะได้รับใบอนุญาตจากเจ้าพนักงานท้องถิ่น (แบบ ค.๓) คำสั่งเลขที่ นว ๕๒๐๐๔/๔๖๐๖ ลงวันที่ ๒๒ สิงหาคม ๒๕๕๗ ห้ามผู้ฟ้องคดีใช้หรือยินยอมให้บุคคลใดใช้อาคารโครงเหล็กดังกล่าว (แบบ ค.๔) และคำสั่งเลขที่ นว ๕๒๐๐๔/๔๖๐๗ ลงวันที่ ๒๒ สิงหาคม ๒๕๕๗ ให้ผู้ฟ้องคดียื่นคำขอรับใบอนุญาตก่อสร้างอาคารโครงเหล็กดังกล่าวภายใน ๓๐ วัน นับแต่วันที่ได้รับคำสั่ง (แบบ ค.๙) แต่ผู้ฟ้องคดีไม่เห็นด้วยจึงมีหนังสือลงวันที่ ๒๔ กันยายน ๒๕๕๗ อุทธรณ์คำสั่งของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ทั้งสามคำสั่งดังกล่าวต่อผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ และผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ มีคำวินิจฉัยยืนตามคำสั่งของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ข้างต้น ตามคำวินิจฉัยอุทธรณ์ที่ ๔/๒๕๕๘ ลงวันที่ ๒๘ กันยายน ๒๕๕๘ ผู้ฟ้องคดีไม่เห็นด้วยกับคำวินิจฉัยอุทธรณ์ของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ จึงยื่นฟ้องต่อศาลปกครอง พิษณุโลก ขอให้ศาลมีคำพิพากษาเพิกถอนคำสั่งเลขที่ นว ๕๒๐๐๔/๔๖๐๕ คำสั่งเลขที่

/นว ๕๒๐๐๔/๔๖๐๖...

นว ๕๒๐๐๔/๔๖๐๖ และคำสั่งเลขที่ นว ๕๒๐๐๔/๔๖๐๗ ทั้งสามคำสั่งลงวันที่ ๒๒ สิงหาคม ๒๕๕๗ ในคดีหมายเลขดำที่ ๒๘๐/๒๕๕๘ ต่อมา ศาลปกครองพิษณุโลกพิจารณาแล้วเห็นว่า คำสั่งของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ทั้งสามคำสั่งดังกล่าวเป็นคำสั่งทางปกครองที่ชอบด้วยกฎหมาย และพิพากษายกฟ้อง ในคดีหมายเลขแดงที่ ๑๔๕/๒๕๕๘ เมื่อวันที่ ๒๖ สิงหาคม ๒๕๕๘ คู่กรณีมิได้ยื่นอุทธรณ์คำพิพากษาของศาลปกครองชั้นต้นดังกล่าวต่อศาลปกครองสูงสุดภายใน ระยะเวลาตามที่กฎหมายกำหนด คดีดังกล่าวจึงเป็นอันถึงที่สุด ตามมาตรา ๗๓ วรรคหนึ่ง แห่งพระราชบัญญัติจัดตั้งศาลปกครองและวิธีพิจารณาคดีปกครอง พ.ศ. ๒๕๔๒ เมื่อคดีดังกล่าว เป็นอันถึงที่สุด และต่อมาคำสั่งของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ทั้งสามคำสั่งดังกล่าวมิได้มีการถูกเพิกถอน โดยผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ผู้ทำคำสั่ง หรือผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ ผู้มีอำนาจพิจารณาคำอุทธรณ์ หรือสิ้นผลลง โดยเงื่อนไขหรือโดยเหตุอื่น ตามมาตรา ๔๒ วรรคสอง แห่งพระราชบัญญัติวิธีปฏิบัติราชการ ทางปกครอง พ.ศ. ๒๕๓๙ หรือไม่ได้มีการสั่งให้ทุเลาการบังคับตามคำสั่งของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ไว้ก่อนโดยผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ หรือผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ หรือโดยศาล ตามมาตรา ๖๓/๒ แห่งพระราชบัญญัติ ดังกล่าว คำสั่งของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ทั้งสามคำสั่งข้างต้นย่อมมีผลผูกพันตามกฎหมายให้ผู้ฟ้องคดี ต้องปฏิบัติตาม หากผู้ฟ้องคดีมิได้ปฏิบัติตาม ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ย่อมมีอำนาจที่จะออกคำสั่งให้ ผู้ฟ้องคดีดำเนินการรื้อถอนอาคารโครงเหล็กทั้งหมดหรือบางส่วนได้ภายในระยะเวลาที่กำหนด แต่ต้องไม่น้อยกว่าสามสิบวัน ตามมาตรา ๔๒ แห่งพระราชบัญญัติควบคุมอาคาร พ.ศ. ๒๕๒๒ เมื่อการยื่นคำขอรับใบอนุญาตก่อสร้างอาคารโครงเหล็กดังกล่าวต่อผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ผู้ฟ้องคดี ได้ส่งเฉพาะแบบการก่อสร้างที่มีวิศวกรรับรองอาคารเท่านั้น แต่มิได้มีหนังสืออนุญาตให้ใช้ที่ดิน ในเขตทางหลวงจากผู้อำนวยการทางหลวงหรือผู้ซึ่งได้รับมอบหมายจากผู้อำนวยการทางหลวง ตามมาตรา ๔๗ วรรคหนึ่ง แห่งพระราชบัญญัติทางหลวง พ.ศ. ๒๕๓๕ ประกอบการพิจารณา ของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ตามที่ระบุไว้ในแบบ ข.๑ ตามข้อ ๑ (๑) ของกฎกระทรวง ฉบับที่ ๑๐ (พ.ศ. ๒๕๒๘) ออกตามความในพระราชบัญญัติควบคุมอาคาร พ.ศ. ๒๕๒๒ ด้วย จึงเป็นกรณีที่ ผู้ฟ้องคดีมิได้ปฏิบัติตามคำสั่งของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ตามมาตรา ๔๑ แห่งพระราชบัญญัติควบคุม อาคาร พ.ศ. ๒๕๒๒ ดังนั้น การที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ มีคำสั่งเลขที่ นว ๕๒๐๐๔/๓๒๐๗ ลงวันที่ ๖ สิงหาคม ๒๕๖๓ ให้ผู้ฟ้องคดีรื้อถอนอาคารโครงเหล็กขนาด ๕ x ๑๑ เมตร จำนวน ๑ หลัง (แบบ ค.๑๕) จึงเป็นคำสั่งที่ชอบด้วยกฎหมาย เมื่อได้วินิจฉัยแล้วว่า คำสั่งของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ที่ให้ผู้ฟ้องคดีรื้อถอนอาคารโครงเหล็กดังกล่าวเป็นคำสั่งที่ชอบด้วยกฎหมาย การที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ มีคำวินิจฉัยยืนตามคำสั่งของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ตามคำวินิจฉัยอุทธรณ์ที่ ๑/๒๕๖๔ ลงวันที่ ๒๗ มกราคม ๒๕๖๔ โดยอาศัยข้อเท็จจริงในการพิจารณาอย่างเดียวกันกับการออกคำสั่งของ ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ดังกล่าว จึงเป็นคำสั่งที่ชอบด้วยกฎหมายเช่นกัน

ส่วนอุทธรณ์ของผู้ฟ้องคดีที่ว่า กรณีที่ผู้ฟ้องคดีได้ยื่นขออนุญาตใช้ที่ดินที่มีการ ก่อสร้างอาคารในเขตทางหลวง แต่แขวงทางหลวงนครสวรรค์ที่ ๑ ไม่อนุญาต ซึ่งกรณีดังกล่าว

/ปัจจุบัน...

ปัจจุบันเป็นคดีพิพาทอยู่ระหว่างการพิจารณาของศาลปกครองสูงสุด ยังไม่เป็นที่ยุติว่าผู้ฟ้องคดี จะได้รับอนุญาตหรือไม่ จึงต้องรอผลการพิจารณาของศาลปกครองสูงสุด อันเป็นกรณีผู้ฟ้องคดี ยังสามารถแก้ไขและยื่นขออนุญาตใหม่ให้ถูกต้องตามแบบที่กำหนดไว้ได้ นั้น เห็นว่า เหตุที่ ผู้ฟ้องคดียกขึ้นมากล่าวอ้างดังกล่าว หาได้มีกฎหมายรองรับว่าหากมีข้อเท็จจริงตามที่ผู้ฟ้องคดี กล่าวอ้างแล้ว จะมีผลทำให้เจ้าพนักงานท้องถิ่นจำต้องรอฟังผลในคดีอื่นก่อน จึงจะสามารถ ดำเนินการตามอำนาจหน้าที่ที่กำหนดไว้ในพระราชบัญญัติควบคุมอาคาร พ.ศ. ๒๕๒๒ ได้ เมื่อข้อเท็จจริงในคดีนี้ปรากฏว่า การก่อสร้างอาคารโครงเหล็กดังกล่าวไม่ได้รับใบอนุญาตจาก เจ้าพนักงานท้องถิ่น และผู้ฟ้องคดีไม่สามารถนำหนังสืออนุญาตให้ใช้ที่ดินในเขตทางหลวงจาก ผู้อำนวยการทางหลวงหรือผู้ซึ่งได้รับมอบหมายจากผู้อำนวยการทางหลวงมายื่นต่อผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ เพื่อประกอบการพิจารณาคำขอรับใบอนุญาตก่อสร้างอาคารโครงเหล็กได้ภายใน ๓๐ วัน นับแต่วันที่ได้รับคำสั่ง ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ จึงย่อมมีอำนาจที่จะออกคำสั่งให้ผู้ฟ้องคดีรื้อถอนอาคาร ดังกล่าวได้โดยชอบ อุทธรณ์ของผู้ฟ้องคดี ฟังไม่ขึ้น

การที่ศาลปกครองชั้นต้นพิพากษายกฟ้อง นั้น ศาลปกครองสูงสุดเห็นพ้องด้วย
พิพากษายืน

พลโท สุรพงศ์ เปรมบัญญัติ
ตุลาการศาลปกครองสูงสุด

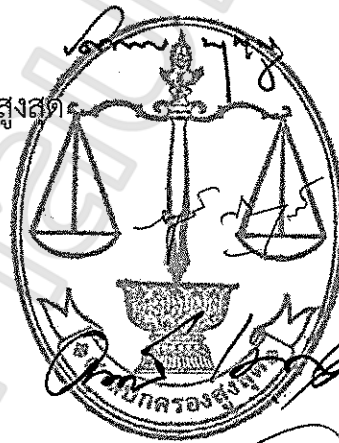
ตุลาการเจ้าของสำนวน

นายโสภณ บุญกุล
ตุลาการหัวหน้าคณะศาลปกครองสูงสุด

นายวิบูลย์ กัมมาระบุตร
ตุลาการศาลปกครองสูงสุด

นายภิรัตน์ เจียรนัย
ตุลาการศาลปกครองสูงสุด

นายสมมาศ รัฐพิทักษ์สันติ
ตุลาการศาลปกครองสูงสุด

ตุลาการผู้แถลงคดี : นายวิโรจน์ ธิตา

